

skulde kombineres med den udskilte Præstestilling ved St. Knuds Kirke. Hvis han har stillet det Krav, at det skulde ordnes saaledes, saa forstaar jeg meget vel, at Hospitalsdirektionen har protesteret mod at fremme den Sag. Men det forekommer mig ogsaa at ligge ganske udenfor det, der i Virkeligheden burde ordnes ved denne Løjlighed.

Kirkeministeren (Appel): Jeg glæder mig over, at det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen er fuldstændig klar over, at al den Tale, der fra en vis kirkelig Side og navnlig ogsaa fra det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt's Side er ført om det ulovlige ved Udnævnelsen, kan vi lade ligge. Den anden Side af Sagen, om Adskillelsen af disse Embeder i Odense og Aalborg fra Kapellanerne . . . (*J. Oskar Andersen*: Der er vist flere). Jeg tror ikke, der er flere, men de to kender jeg . . . angaaende denne Adskillelse skal jeg oplyse, at det Forslag, som Fyns Biskop har meddelt at han har stillet, har han oprindeligt faaet fra mig. Forholdet laa saaledes, at denne Indstilling i Odense kom mig ganske overraskende. Som jeg allerede har nævnt i Dag, havde jeg tænkt mig som en Selvfølge, at man indstillede en grundtvigsk Mand til den Stilling. Indstillingen kom mig som en Overraskelse og gjorde, at jeg bad Biskoppen om en Samtale. Det ved for Resten det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt udmærket Besked med, for jeg har talt med ham om det paa samme Tidspunkt oppe i Ministeriet under en officiel Forhandling. Mit Forslag gik ud paa, om man ikke endnu paa dette sene Tidspunkt kunde skille Prækestillingen ved Klosterkirken fra Kapellaniet. Havde jeg været opmærksom paa det forinden, vilde jeg have forsøgt at udvirke en kongelig Resolution til Adskillelsen, men selv nu bagefter vilde jeg være overmaade villig til det, netop under Hensyn til det store Stemmetal, hvormed Pastor Buch var indstillet. Men jeg mente, det maatte ske i Mindelighed. Paa et saa sent Tidspunkt som, naar Indstillingen er foregaaet, kan man ikke, naar Embedet er søgt under disse Forhold, faa en saadan Forandring i Stand uden ved mindelig Overenskomst, og det var mit Forslag til Biskoppen, om man ikke ved Forhandling kunde opnaa en mindelig Overenskomst om denne Besættelse. Jeg maa formode, at Biskoppen har forhandlet med Menighedsraadets Formand, og jeg maa formode, at han har forhandlet med Formanden for Bestyrelsen eller Inspektionen

eller hvad det hedder derovre; men derom har Biskoppen ikke udtalt sig endnu. Men jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen, at jeg overmaade gerne vil medvirke til, at disse kombinerede Embeder adskilles. Havde de været adskilte, var dette jo ikke forekommet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hedegaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Hedegaard: Naar det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt atter indtrængende anmoder den højtærede Kirkeminister om at overveje, om ikke en ændret Stilling kan tages i Fangel-Sagen, saa Suspensionen ophæves, vil jeg meget advare imod, at noget saadant sker. Jeg tror, at hvis en saadan ændret Stilling toges paa det nuværende Tidspunkt, efter at Provsteretten har undersøgt Forholdene i et helt Aar, vilde det let komme til at se ud, som om det var noget, der vilde kunne faa Indflydelse paa selve Sagens Afgørelse, og jeg vil her fra denne Plads — og jeg ved, jeg kan gøre det paa over 80 pCt. af samtlige Menighedsmedlemmers Vegne over 25 Aar — bringe den højtærede Kirkeminister en Tak for den Forstaaelse, han har vist i denne Sag. Jeg tror, det er overordentlig heldigt, at en saadan Forstaaelse er blevet vist fra højeste Sted. Thi hvis det, der er sket ude hos os, kunde fortsættes uden at blive strengt paatalt, tror jeg, at Folkekirkens Dage hurtig vilde være talte.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Fibiger har Ordet for en kort Bemærkning.

Fibiger: Det er jo, som den højtærede Kirkeminister sagde, ret usædvanligt, at et saadant Spørgsmaal rejses her i Rigsdagen, og jeg tror heller ikke, det vilde være heldigt, om der ved enhver Embedsbesættelse skulde være en stor Interpellation her. Men den her fremdragne Sag har bevirket, at Befolkningen over hele Landet er kommet til at tænke paa: Hvad var det, der var Tale om, da vi fik Menighedsraadsloven? Var det saaledes, at Menighedsraadene skulde have nogen Bestemmelsesret, eller skal der alligevel være Vilkaarlighed? Jeg forstaar godt, at det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt, som jo bor ovre paa Fyn, har rejst Sagen. Men det er ikke et Spørgsmaal, som alene angaar Fyn, det er et Spørgsmaal, som